หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

อาชญากรรมบัตรเครดิตเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

2.1 ความหมายของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

"อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" (ECONOMIC CRIME) ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นอาชญากรรมที่เกิดจากความรู้เชี่ยวชาญ ผู้กระทำความผิดเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่ และสร้างความเสียหายให้อย่างมากมายนั้น ได้มีที่เรียกแตกต่างกันไป โดยได้เริ่มปรากฏให้เห็นในเอกสารทางวิชาการตำรา หรือแม้แต่รายงานการประชุมต่างๆ เช่น WHITE COLLAR CRIME (อาชญากรรมคอเชิร์ทขาว) BUSINESS CRIME (อาชญากรรมทางธุรกิจ) CORPORATE CRIME (อาชญากรรมซึ่งกระทำลงโดยห้างหุ้นส่วนบริษัท) COMMERCIAL CRIME (อาชญากรรมทางการพาณิชย์) และเนื่องจากเป็นเรื่องใหม่ในทางอาชญาวิทยา การที่จะวิเคราะห์ความหมายดังกล่าว ในทางวิชาการยังไม่มีการให้ความหมายกันอย่างชัดเจน นักอาชญาวิทยา นักสังคมวิทยา และนักนิติศาสตร์ ต่างก็ได้อธิบายความหมายของ "อาชญากรรมทางธุรกิจ" ไว้นานาทัศนะต่างกัน

ฉะนั้นการวิเคราะห์ความหมายในบทนี้ จะนำเสนอในลักษณะนำข้อสรุปของนักอาชญาวิทยา นักสังคมวิทยา และนักนิติศาสตร์ ทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทยมากล่าว เพื่อประโยชน์ในการเข้าใจความหมายได้ชัดเจนขึ้น

ในต่างประเทศ นักอาชญาวิทยา ชื่อ ศาสตราจารย์ EDWIN H.SUTHERLAND ได้ให้ความหมายของคำว่า "อาชญากรรมทางธุรกิจ" หรือ "WHITE COLLAR CRIME" ไว้ว่าหมายความถึง "การกระทำผิดโดยบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่มีเกียรติยศ ชื่อเสียง มีสถานภาพสูงในทางสังคม และใช้วิถีทางของอาชีพในทางธุรกิจกระทำความผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง[๕]

---

[๕] EDWIN H.SUTHERLAND , WHITE COLLAR CRIME,(NEW YORK : HOLT, RINEHART AND WINSTON, 1961) pp. 9-10

คำกล่าวของ EDWARD J.BARNES นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกัน ได้ให้ความหมายไว้ว่า "พวกกระทำความผิดทางเศรษฐกิจ ก็คือ พวกขโมยเงิน คนพวกนี้จะขโมยเงิน ฉกฉวยโอกาสคอยทำลายสถาบัน ทั้งสถาบันทางภาคเอกชนและสถาบันของรัฐ เป็นผู้ก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่สังคมและสภาพแวดล้อม"[7]

คณะกรรมการสมาคมทนายความของอเมริกัน ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจไว้ว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ คือพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย มีการแสดงออกที่ไม่รุนแรง ส่วนมากเป็นการกระทำที่เกี่ยวกับการหลอกลวง การปลอมแปลง การปกปิด ซ่อนเร้น การยักย้ายถ่ายเท การละเลยต่อหน้าที่ หรือการใช้อุบายที่ผิดกฎหมาย"[8]

นอกจากนี้ สเกรเกอร์และซอร์ท ได้เพิ่มมิติของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจให้ครอบคลุมถึงผลกระทบทางด้านกายภาพ หรือชีวิตร่างกายที่มีต่อลูกจ้าง ลูกค้า และประชาชนทั่วไปด้วย โดยให้ความหมายไว้ว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ คือ อาชญากรรมที่ทำเพื่อองค์การ เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายในการละเว้นหรือโดยการลงมือกระทำ โดยบุคคลคนเดียว หรือบุคคลในองค์การที่ถูกกฎหมายตามเป้าหมายการดำเนินการขององค์การ ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบทางกายภาพ หรือทางเศรษฐกิจต่อ ลูกจ้าง ลูกค้า หรือประชาชนทั่วไป

อย่างไรก็ดี สตีเวน บ๊อกซ์ นักอาชญาวิทยาอีกท่านหนึ่ง ให้ขยายนิยามของ สเกรเกอร์และซอร์ท ให้คลุมถึงการกระทำไม่ใช่เฉพาะที่ผิดกฎหมายอาญาเท่านั้น แต่ให้คลุมถึงการกระทำที่ผิดที่ฝ่าฝืนกฎหมายแพ่งและกฎหมายปกครองด้วย

---

[7] อัณณพ ชูบำรุง "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" การสัมนาทางวิชาการเรื่อง อาชญากรรมทางธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,(6 มีนาคม 2529)หน้า 4

[8] เรื่องเดียวกัน, หน้า 4

สำหรับในประเทศไทย การให้ความหมายคำว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" นั้น นักวิชาการ และนักปฏิบัติการก็ได้ให้ความหมายทั้งความหมายอย่างแคบและความหมายอย่างกว้างไว้ดังนี้

พลตำรวจโท ณรงค์ อัลภาชน์ ได้ให้ความหมายไว้ว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" คือ การกระทำความผิดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจ และการพาณิชย์ และนอกจากจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องโดยตรงแล้ว ยังมีผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศด้วย[9]

คุณคณิน บุญสุวรรณ ได้กล่าวว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ คือ การกระทำใด ๆ ที่ก่อให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรง หรือบ่อนทำลายเศรษฐกิจของประเทศไม่ว่าการกระทำนั้นผู้กระทำมีเจตนาหรือไม่มีเจตนา ผิดกฎหมายหรือไม่ผิดกฎหมาย มีกฎหมายห้ามหรือไม่มีกฎหมายห้ามก็ตาม"[10]

ดร.จีรนิติ หะวานนท์ ได้ให้นิยามความหมายของคำว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" ว่า อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ คือ การกระทำอันละเมิดต่อกฎหมาย ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจของประเทศ[11]

---

[9] วีระพงษ์ บุญโญภาส "รายงานสรุปการประชุมปฏิบัติการวิจัย" โครงการ 1.1 ขอบเขตและความหมายของอาชญากรรมทางธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (15 ธันวาคม 2530) หน้า 6

[10] คณิน บุญสุวรรณ "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" การสัมนาทางวิชาการเรื่อง อาชญากรรมทางธุรกิจ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (6 มีนาคม 2529) หน้า 3

[11] วีระพงษ์ บุญโญภาส , อ้างแล้ว, หน้า 21

คุณประภัศร์ ศรีสัตยากุล ผู้อำนวยการสำนักกฎหมายธนาคารกสิกรไทยได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับคำนิยามของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจไว้ว่า "ควรจะมีขอบเขตในลักษณะการผสมผสานคำนิยามอย่างแคบและคำนิยามอย่างกว้างรวมกัน โดยคำนิยามอย่างกว้างควรจะมีขอบเขตที่กำหนดโดย NORM ซึ่งอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามภาวะแวดล้อมของธุรกิจ ความเป็นอยู่ของประชาชน และเศรษฐกิจของประเทศ"[12]

นอกจากนี้ อาจารย์เข็มชัย ชุติวงศ์ ได้กล่าวถึงอาชญากรรมทางเศรษฐกิจว่ามีลักษณะผิดแปลกไปจากอาชญากรรมธรรมดา ซึ่งมีวิธีการต่างออกไป 4 ประการ คือ

1. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มจะขยายตัวออกเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศ
2. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะรวบรวมกันเป็นองค์กรอาชญากรรม
3. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะใช้ความรู้ความชำนาญในระดับสูงอันเป็นอุปสรรคต่อเจ้าพนักงานที่จะล่วงรู้ขบวนการทางธุรกิจ
4. การประทุษร้ายต่อสังคมของอาชญากรรมประเภทนี้มีลักษณะซึมลึก มองทั่ว ๆ ไปแล้วไม่เห็นผู้เสียหายเด่นชัด บางคนไม่รู้ตัวว่าเป็นผู้เสียหาย[13]

จากการอธิบายความหมายของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจของนักวิชาการและนักปฏิบัติการทั้งในต่างประเทศ และในประเทศไทย อาจสรุปความหมายและลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจได้ว่า

---

[12] วีระพงษ์ บุญโญภาส, อ้างแล้ว, หน้า 17

[13] เข็มชัย ชุติวงศ์, รายงานอภิปรายเรื่อง "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ : อุปสรรคและข้อเสนอเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย", <u>เอกสารสรุปการวิจัยและข้อมูลนโยบายสาธารณะ</u> ชุดที่ 3 (กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 1 สิงหาคม 2531) หน้า 3

อาชญากรรมทางธุรกิจ คือ การกระทำความผิดต่อกฎหมายซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศ โดยมิได้จำกัดเฉพาะความผิดตามกฎหมายอาญาเท่านั้น ผู้กระทำความผิดดังกล่าวมักจะเป็นผู้ที่มีสถานะภาพในทางสังคม มีตำแหน่งหน้าที่การงานและความรู้[14]

2.2 ความเป็นมาของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

ในทศวรรษ 1930 ได้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรงทั่วโลก อาชญากรรมทางเศรษฐกิจก็ได้ถือกำเนิดขึ้นในระยะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา อาชญากรรมดังกล่าวเกิดขึ้นในหลายรูปแบบ เช่น การปลอมแปลงเอกสารเงินตรา การฉ้อฉล การกระทำความผิดเกี่ยวกับเช็ค หรือเอกสารต่าง ๆ และการกระทำความผิดเกี่ยวกับการส่งสินค้า ซึ่งนำความสูญเสียทางโครงสร้างเศรษฐกิจมายังประเทศสหรัฐฯ อย่างมากมาย และก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางค่านิยมในการทำธุรกิจ เกิดการทุจริตด้วยกลวิธีต่าง ๆ ในทางด้านการค้า

ส่วนในประเทศไทย แม้ว่า "อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ" จะเป็นคำที่ค่อนข้างใหม่ในความรู้สึกของประชาชนโดยทั่วไป แต่ความเป็นจริงแล้วประเทศไทยเริ่มรู้จักความหมายของอาชญากรรมแบบนี้มาแต่สมัยรัชกาลที่ 3 หากแต่รู้จักกันในนามของความผิดที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติของกฎหมายตราสามดวงที่บัญญัติห้ามการซื้อขายสินค้าบางประเภท ตลอดจนควบคุมการซื้อขายสินค้าบางประเภท เช่น ข้าว เป็นต้น นอกจากจะปรากฏในกฎหมายตราสามดวงแล้วยังมีพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่บัญญัติใช้ในเวลาต่อมา ล้วนแต่มีความมุ่งหมายที่จะควบคุมความผิดที่มีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ แต่เนื่องจากในระยะเวลานั้นขอบเขตของการดำเนินธุรกิจยังอยู่ในแวดวงจำกัด จำนวนคดีความผิดลักษณะนี้จึงมีไม่มาก และไม่เป็นที่สนใจของประชาชนไทยทั่วไปเพราะส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นความผิดที่มีผลกระทบต่อบ้านเมือง

---

[14] วีระพงษ์ บุญโญภาส , อ้างแล้ว, หน้า 7

ไม่เกี่ยวข้องต่อชีวิต ร่างกายของประชาชนโดยตรง ไม่สร้างความหวาดกลัวเหมือนอาชญากรรมธรรมดา ต่อมาเมื่อสภาพสังคมขยายตัวขึ้น การดำเนินธุรกิจเริ่มมีความซับซ้อน และการติดต่อค้าขายเป็นไปในลักษณะประเทศต่อประเทศมากขึ้น ความผิดประเภทนี้จึงมาปรากฏอย่างชัดแจ้งและก่อให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ

เมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่า อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ สามารถครอบคลุมการกระทำความผิดอย่างกว้างขวาง แต่ลักษณะของการกระทำความผิดไม่เหมือนอาชญากรรมธรรมดาที่อยู่ในความสนใจของประชาชนและสามารถสร้างพลังกดดันให้รัฐดำเนินการอย่างรวดเร็วในการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิด แต่ถ้าพิจารณาในด้านความเสียหายแล้วจะเห็นได้ว่าอาชญากรรมทางเศรษฐกิจทำความเสียหายมากกว่าอาชญากรรมธรรมดา เพราะความเสียหายนี้จะต้องใช้เวลาและงบประมาณจำนวนมากที่จะแก้ไขให้คืนดีดังเดิม นอกจากนี้อาชญากรรมทางเศรษฐกิจยังเป็นบ่อเกิดของอิทธิพลทั้งทางการเงินและอำนาจทางเศรษฐกิจการเมืองอันเป็นเหตุผลสำคัญที่รัฐบาลควรจะเพิ่มความเอาใจใส่อย่างยิ่ง

รัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องนี้ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 6 ก็มีความเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจอยู่ไม่น้อยโดยเฉพาะในเรื่องมาตรฐานสินค้า การส่งสินค้าออก เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้มีการจัดตั้งหน่วยงานเพื่อดำเนินการกับความผิดนี้โดยตรง ทั้งในด้านตำรวจ และอัยการ ได้แก่ ศูนย์ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการเงินของกรมตำรวจ และกองคดีเศรษฐกิจและทรัพยากรของกรมอัยการ เป็นต้น

หน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ 2 หน่วยงาน ได้แก่

ก. <u>ศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการเงิน</u> มีภารกิจในการสืบสวนสอบสวนความผิด 2 ลักษณะ คือ

1) <u>ความผิดเกี่ยวกับการเงิน และการธนาคาร</u> ได้แก่

1.1 ความผิดเกี่ยวกับการเงินและการธนาคาร ที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ เป็นผู้เสียหาย หรือเป็นผู้ต้องหา

1.2 ความผิดเกี่ยวกับกฎหมายปริวรรตเงินตรา

1.3 ความผิดเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

1.4 การฉ้อโกงโดยเอกสารที่ผ่านธนาคาร ในการส่งสินค้าผ่านไปยังต่างประเทศ

1.5 การฉ้อโกงโดยการใช้เอกสาร เลตเตอร์ออฟเครดิต หรือเอกสารการโกงเงิน หรือตั๋วแลกเงินระหว่างประเทศปลอม

1.6 การฉ้อโกงโดยการใช้พันธบัตร สิทธิบัตร หรือใบหุ้นปลอม หรือใช้โดยมิชอบ

1.7 การฉ้อโกงในการซื้อขายตลาดสินค้าผลิตผลล่วงหน้า

1.8 การฉ้อโกงในการซื้อขายหุ้น ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

1.9 การฉ้อโกงโดยการใช้บัตรเครดิต และตั๋วแลกเงินเดินทางระหว่างประเทศปลอม

1.10 การฉ้อโกง หรือลักทรัพย์จากเครื่องจ่ายเงินอัตโนมัติ

2) <u>ความผิดเกี่ยวกับการค้าและการพาณิชย์</u> ได้แก่

2.1 การฉ้อโกง และฉ้อฉลในการซื้อขายสินค้าจำนวนมาก

2.2 การล้มละลายโดยฉ้อฉล

2.3 การให้หรือโอน ยักย้ายถ่ายเททรัพย์สิน และนิติบุคคลในทางการค้าโดยมิชอบ

2.4 การปลอมแปลงใบส่งสินค้า

2.5 การจัดตั้งนิติบุคคลโดยมิชอบ

2.6 การฉ้อโกงโดยใช้ เทคโนโลยีแผนใหม่ เช่น การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์หรือเทเล็กซ์ปลอม

2.7 การฉ้อโกงทางการค้าโดยใช้อุบาย

2.8 การปลอมแปลงดวงตราไปรษณียากร และอากรแสตมป์

2.9 การฉ้อโกงบริษัทประกันภัย

2.10 การฉ้อโกง และการปลอมแปลงบัตรโดยสาร ยานพาหนะในการเดินทาง หรือเอกสารเดินทาง

2.11 การเปิดเผยความลับทางการค้า

2.12 การละเมิดสิทธิ์ทางวรรณกรรม และพินัยกรรม

2.13 ความคิดเกี่ยวกับการใช้สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า

2.14 ความผิดเกี่ยวกับการค้า และการพาณิชย์ที่เกิดขึ้นระหว่างประเทศ

ข. <u>กองคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร กรมอัยการ</u> เป็นอีกหน่วยงานหนึ่งซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน โดยได้มีการจัดตั้งกองคดีเศรษฐกิจและทรัพยากรขึ้นโดยคำสั่งกรมอัยการที่ 244/2530 ลงวันที่ 28 ธันวาคม 2530 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. 2498 มีฐานะเป็นกองย่อยในกองคดีอาญา มีหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินคดี เช่นเดียวกับศูนย์อำนวยการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการเงินของกรมตำรวจ รวมทั้งความผิดเกี่ยวกับประมวลรัษฎากร กฎหมายศุลกากร ความผิดเกี่ยวกับป่าไม้และเหมืองแร่ ปิโตรเลี่ยม เป็นต้น

ดังนั้น ถือได้ว่าอาชญากรรมบัตรเครดิตเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่งที่สร้างความเสียหายให้แก่ประเทศชาติและสังคม รัฐบาลได้ให้ความสนใจโดยการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะเพื่อดูแลการสืบสวนสอบสวนและการดำเนินคดีอาชญากรรมประเภทนี้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสำหรับขอบเขตและอำนาจหน้าที่ของทั้งสองหน่วยงานนี้จะได้ศึกษาในบทที่ 4 เรื่อง กลไกของรัฐ และมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมบัตรเครดิต

016554

2.3 ผลกระทบของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

จากลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจดังกล่าว สามารถส่งผลกระทบให้แก่ประเทศหลายประการด้วยกัน คือ

2.3.1 ผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ เป็นผลที่เกิดจากอาชญากรรมทางเศรษฐกิจโดยตรง คือทำให้ภาวะการเงินของประเทศชะงัก เพราะอาชญากรรมทางเศรษฐกิจล้วนมีผลต่อนโยบายเศรษฐกิจและสังคมทั้งสิ้น เพราะหากกิจการเงินทุนใหญ่ ๆ หรือธนาคารเกิดภาวะวิกฤติ กระทรวงการคลังและแหล่งเงินทุนในระบบอื่น จำเป็นต้องยื่นมือเข้าช่วยพยุง ดังที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้กระทำการช่วยเหลือมาแล้ว 25 สถาบันการเงิน และใช้เงินจากกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินเข้าแก้วิกฤตการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเงินของกองทุนดังกล่าวนั้น เป็นเงินที่ได้รับจากสถาบันการเงินที่นำส่งเข้ากองทุน ตามอัตราที่คณะกรรมการจัดการกองทุนกำหนดด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ซึ่งการจัดตั้งกองทุนดังกล่าวนี้ก็เป็นผลที่เกิดขึ้นภายหลังเมื่อมีผู้กระทำความผิดทางเศรษฐกิจมาแล้ว และรัฐต้องแก้ไข จึงคิดจัดตั้งเป็นระบบกองทุน เพื่อเป็นการประกันความผิดพลาดและบกพร่องของสถาบันการเงินที่จะมีขึ้น ทั้งนี้ เพราะรัฐเห็นว่าสถาบันทางการเงินเป็นตัวจักรสำคัญในการกำหนดภาวะทางเศรษฐกิจ เพราะวงการธุรกิจในปัจจุบันนี้ จำต้องพึ่งสถาบันการเงิน หากมีสถาบันใดสถาบันหนึ่งชะงักงัน ย่อมส่งผลเป็นลูกโซ่ไปถึงเสถียรภาพความมั่นคงทางการเงินเป็นส่วนรวมอย่างแน่นอน[15]

---

[15] โกเมน ภัทรภิรมย์ "ความผิดทางเศรษฐกิจกับความมั่นคงแห่งชาติ" เอกสารวิจัยลักษณะวิชาสังคมจิตวิทยา วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร (2529) หน้า 14

2.3.2 อาชญากรรมทางเศรษฐกิจทำให้ประเทศชาติเสียภาพพจน์กรณีการทุจริตต่างๆ เช่น การส่งสินค้าออก การปลอมปนสินค้า การโกงเลตเตอร์ออฟเครดิต การทุจริตบัตรเครดิต และเช็คเดินทาง ล้วนแต่ทำให้ประเทศอื่นเลิกเชื่อถือสินค้าไทยและคุณภาพของคนไทย ไม่มีผู้ใดต้องการลงทุนค้าขายกับประเทศที่มีชื่อเสียงในด้านการทุจริต ยังผลไปถึงสินค้าออกทุกชนิดและเงินตราที่จะไหลเข้าประเทศ การที่ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ทุจริต แสดงถึงความด้อยพัฒนาของคนในประเทศซึ่งนับว่าเป็นการเสื่อมเกียรติยศและศักดิ์ศรีของประเทศอย่างยิ่ง[16]

2.3.3 ผลกระทบที่ทางเศรษฐศาสตร์เรียกว่าค่าเสียโอกาส ซึ่งหมายถึงสิ่งซึ่งประเทศชาติควรได้อีกมากมายแต่ไม่ได้ เพราะภาพพจน์และความเชื่อถือที่เสียไปด้วยอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เช่น ในกรณีบัตรเครดิตและเช็คเดินทาง ถ้านักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายและความปลอดภัยจากการถือบัตรเครดิตและเช็คเดินทางมากยิ่งขึ้น ย่อมมีผลทำให้นักท่องเที่ยวมีเงินติดตัวมาใช้ในประเทศไทยมากขึ้น ในปี 2528 มีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ค้างคืนในประเทศไทย จำนวน 2,438,270 คน ประเทศได้รายได้จากการท่องเที่ยวถึง 28,500 ล้านบาท ซึ่งเป็นรายได้จากบัตรเครดิตเพียงอย่างเดียวถึง 4,250 ล้านบาท หรือประมาณร้อยละ 15 ถ้าจำนวนผู้ถือบัตรเครดิตเพิ่มขึ้น รายได้จากการท่องเที่ยวก็จะเพิ่มขึ้นอีก และถ้าหากประเทศไทยมีภาพพจน์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับบัตรเครดิตในอนาคตมากยิ่งขึ้น เงินจำนวน 4,250 ล้านบาท ก็อาจจะสูญเสียไปด้วยเช่นกัน[17]

---

[16] รัชนีกร เศรษโฐ, สุปรียา ควรเดชะคุปต์, จีรพรรณ กุลดิลก, และนิติ ผดุงชัย, งานวิจัยเรื่อง<u>การก่ออาชญากรรมทางเศรษฐกิจบัตรเครดิตและเช็คเดินทางในแหล่งท่องเที่ยวทั้งห้าของไทย</u> คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (กรกฎาคม 2531) หน้า 41

[17] เรื่องเดียวกัน, หน้า 42

2.3.4 ผลกระทบของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจอีกประการ คือ การสร้างอาณาจักรของอาชญากร ซึ่งคุกคามความสงบเรียบร้อยทางสังคมและสุจริตชน เงินจากอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ซึ่งหายไปจากระบบเศรษฐกิจของประเทศ ส่วนหนึ่งจะไปอยู่กับองค์กรเหล่านี้ อีกส่วนหนึ่งอาจถูกนำไป"ฟอก" ให้ดูเหมือนเงินบริสุทธิ์ และกลับเข้ามาสร้างอิทธิพลทางด้านการเงินและการเมืองให้แก่กลุ่มบุคคลบางกลุ่ม อิทธิพลเหล่านี้เมื่อถูกทิ้งไว้เป็นระยะเวลานานก็จะซึมเข้าไปในระบบสังคมและยากที่จะขจัดออกไป เพราะได้ทำให้สังคมเคยชินกับความผิดที่เกิดขึ้นจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่ยอมรับได้ ระบบสังคมและวัฒนธรรมจะเปลี่ยนแปลงไป การปราบปรามจะยากขึ้นอีกหลายเท่าตัว ต้องใช้งบประมาณตลอดจนพลังใจ พลังกายของคนอีกเป็นจำนวนมากซึ่งนับได้ว่าเป็นความเสียหายซึ่งไม่สามารถประเมินได้ทีเดียว[18]

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาแล้ว เห็นได้ว่าอาชญากรรมทางเศรษฐกิจก่อให้เกิดผลร้ายต่อความมั่นคงของชาติในด้านเศรษฐกิจและการเมือง สมควรอย่างยิ่งที่รัฐและเอกชนจะต้องร่วมมือกันป้องกันและปราบปรามอย่างจริงจังเพื่อให้อาชญากรรมทางเศรษฐกิจนี้หมดไปโดยเร็ว

2.4 มาตรการในการควบคุมอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

มาตรการในการดำเนินการกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ถึงแม้ว่าจะเป็นการยากที่จะปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้ให้หมดสิ้นไปได้ แต่เห็นว่าสมควรจะนำเอามาตรการบางอย่างมาใช้เพื่อเป็นการลดหรือยับยั้งคดีประเภทนี้ลงบ้าง มาตรการดังกล่าว คือ

---

[18] รัชนีกร เศรษโฐ, สุปรียา ควรเดชะคุปต์, จีรพรรณ กุลดิลก, และนิติ ผดุงชัย, อ้างแล้ว, หน้า 42

2.4.1 <u>มาตรการเพื่อเป็นการตัดโอกาสผู้กระทำความผิด</u> สิ่งที่เห็นได้ชัดประการหนึ่งที่ทำให้อาชญากรรมทางเศรษฐกิจสามารถดำรงอยู่ได้ก็คือ ความไม่รู้เกี่ยวกับอาชญากรรมประเภทนี้ของประชาชน เมื่อประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่ได้ตระหนักถึงลักษณะและภยันตรายของอาชญากรรมประเภทนี้ โอกาสที่ประชาชนจะถูกหลอกลวงให้หลงเชื่อ โดยมีผลประโยชน์มาเป็นสิ่งล่อ ก็ย่อมเกิดขึ้นได้ง่าย ดังนั้นสื่อมวลชนไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ล้วนแต่มีบทบาทสำคัญในการแสดงข้อเท็จจริงให้ประชาชนรู้ หรือกระตุ้นให้ประชาชนได้เห็นภยันตรายจากอาชญากรรมดังกล่าว แต่ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนมักจะให้ความสนใจในอาชญากรรมธรรมดามากกว่าอาชญากรรมทางธุรกิจ ดังเช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกาในช่วง ค.ศ. 1980 - 1984 หนังสือพิมพ์ในประเทศสหรัฐอเมริกาพาดหัวข่าว อาชญากรรมประเภทรุนแรงเพิ่มขึ้น 10% คดีข่มขืนเพิ่มขึ้น 100% คดีฆาตกรรมเพิ่มขึ้น 20% แต่ไม่ปรากฏเลยว่าได้มีการพาดหัวข่าวอาชญากรรมทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น 100% คงปล่อยให้เรื่องดังกล่าวอยู่ในความสนใจของบุคคลเพียงบางกลุ่ม เช่น นักวิชาการ นักธุรกิจ หรือนักกฎหมาย ต่อมาเมื่อสื่อมวลชนได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้ และได้ร่วมมือกันแถลงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอาชญากรรมทางธุรกิจ ผลปรากฏว่าจำนวนคดีประเภทนี้ลดลงไปอย่างมาก

2.4.2 <u>มาตรการในการบังคับใช้กฎหมายต่อผู้กระทำความผิด</u> ก่อนอื่นจะต้องตระหนักเสียก่อนว่าการดำเนินการกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้น เป็นการดำเนินการกับผู้ที่มีความรู้มีความชำนาญ ตลอดจนมีปฏิภาณไหวพริบ ดังนั้นวิธีการที่นำมาใช้กับอาชญากรรมธรรมดาอาจจะไม่ประสบความสำเร็จกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เมื่อเป็นเช่นนี้มาตรการที่นำมาใช้ในการบังคับใช้กฎหมายต่ออาชญากรประเภทนี้จึงได้แก่

1) <u>หน่วยงานที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะ</u> เพื่อให้ทันกับเทคนิคและความทันสมัยของอาชญากรประเภทนี้ ในปัจจุบันมีการก่อตั้งหน่วยเฉพาะกิจป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และการเงินของกรมตำรวจ ส่วนอัยการได้มีการจัดตั้งกองคดีภาษี

และกองคดีเศรษฐกิจและทรัพยากร ส่วนศาลซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญมากอีกหน่วยงานหนึ่งในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาก็คาดว่าคงจะมีการเคลื่อนไหวเพื่อให้สามารถดำเนินงานสอดคล้องกับหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมแรก ๆ ในอนาคต

2) <u>ในเรื่องของโทษที่จะลงแก่อาชญากรทางเศรษฐกิจ</u> โทษตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ ก็มีความเหมาะสมอยู่แล้ว ฉะนั้นแนวความคิดที่จะใช้วิธีการเพิ่มโทษให้สูงขึ้นเพื่อยับยั้งความผิดประเภทนี้ยังไม่มีความจำเป็น เพราะได้เคยมีการพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าการเพิ่มโทษให้รุนแรงขึ้นแต่เพียงอย่างเดียวหาได้ช่วยให้ความผิดบางประเภทลดลงไม่ ฉะนั้นภายหลังจากที่ผู้กระทำผิดได้รับโทษตามที่ศาลกำหนดแล้วควรใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัยประเภทห้ามประกอบอาชีพบางอย่างแก่ผู้กระทำความผิดดังที่ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 50 บัญญัติว่า "เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษผู้ใด ถ้าศาลเห็นว่าผู้นั้นกระทำผิดโดยอาศัยโอกาสจากการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพ และเห็นว่าหากผู้นั้นประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นต่อไปอาจจะกระทำความผิดนั้นขึ้นอีก ศาลจะสั่งไว้ในคำพิพากษาห้ามการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพนั้นมีกำหนดเวลาไม่เกินห้าปีนับแต่วันพ้นโทษไปแล้วก็ได้"[19]

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย ประเภทห้ามประกอบอาชีพบางอย่างแก่ผู้กระทำความผิดจำพวกอาชญากรทางเศรษฐกิจ ภายหลังจากได้รับโทษตามคำพิพากษาแล้วคือ

---

[19] วีระพงษ์ บุญโญภาส, "อาชญากรรมทางธุรกิจ VS อาชญากรรมธรรมดา", <u>ทนายประจำบ้าน</u> (ปีที่ 3, ฉบับที่ 31 ตุลาคม 2530), หน้า 31 - 32

1. ตัดความสัมพันธ์หรืออิทธิพลทางธุรกิจทำให้หวนกลับไปกระทำความผิดได้ยากขึ้น

2. เป็นการข่มขู่ผู้ที่คิดจะกระทำความผิดประเภทนี้ในแง่ที่ว่าอาจจะไม่สามารถประกอบอาชีพลักษณะนี้ได้อีกต่อไป

3. คุ้มครองสังคมให้ได้รับความปลอดภัยอันเป็นวัตถุประสงค์ของการใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย[20]

2.5 อาชญากรรมบัตรเครดิตเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

การกำหนดลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ อาจกำหนดได้โดยอาศัยรูปแนวของพฤติกรรมหรือมูลเหตุแห่งความจูงใจให้กระทำผิดเป็นหลัก RECKLESS นักอาชญาวิทยา และนักสังคมวิทยา ได้อธิบายถึงลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจไว้ว่า ลักษณะของอาชญากรประเภทนี้ ได้แก่

1. เป็นอาชญากรที่มีภูมิหลังดีกว่าเฉลี่ยวฉลาดกว่าอาชญากรธรรมดา มีบุคคลิกภูมิฐานสร้างความเชื่อถือได้ง่าย

2. ใช้เทคนิคที่มีประสิทธิภาพสูงในการกระทำความผิด และยากแก่การสืบสวน

3. ประกอบอาชญากรรมที่ไม่เขย่าขวัญประชาชน ไม่สร้างความโกรธแค้นอย่างรุนแรงให้แก่สังคม

4. เป็นการกระทำความผิดที่ให้รายได้สูง มีวิถีชีวิตอยู่ท่ามกลางพลเมืองดี ทิ้งพยานหลักฐานในการสืบจับเพียงเล็กน้อย[21]

---

[20] วีระพงษ์ บุญโญภาส, อ้างแล้ว, หน้า 32

[21] เรื่องเดียวกัน, หน้า 29

นอกจากนี้ ทางกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจไว้ 4 ประเภท โดยถือตามลักษณะของการกระทำความผิด ได้แก่

1. ประเภทความผิดเกี่ยวกับภาษีอากรและศุลกากร โดยเฉพาะการกระทำผิดว่าด้วยกฎหมายศุลกากร กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการส่งออกไปนอกและการนำเข้าในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าบางอย่าง การหลีกเลี่ยงภาษีอากรฝ่ายสรรพากร และสรรพสามิต

2. ประเภทความผิดเกี่ยวกับการเงินและการธนาคาร โดยเฉพาะเครดิตฟองซิเอร์เป็นผู้เสียหายหรือผู้ต้องหาคดีความผิดเกี่ยวกับกฎหมายปริวรรตเงินตรา คดีฉ้อโกงโดยเอกสารที่ผ่านทางธนาคารในการส่งสินค้าทางทะเล ทางอากาศ หรือทางภาคพื้นดินไปยังต่างประเทศ คดีฉ้อโกงด้วยการใช้เอกสารเลตเตอร์ออฟเครดิต หรือเอกสารการโอนเงินหรือตั๋วแลกเงินระหว่างประเทศปลอม คดีฉ้อโกงด้วยการใช้พันธบัตร สิทธิบัตรหรือใบหุ้นปลอมหรือใช้โดยมิชอบ การฉ้อโกงในการซื้อขายในตลาดค้าผลิตผลล่วงหน้า การฉ้อโกงในการซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย คดีฉ้อโกงด้วยการใช้บัตรเครดิตหรือตั๋วแลกเงินเดินทางระหว่างประเทศปลอม คดีฉ้อโกงหรือลักทรัพย์จากเครื่องจ่ายเงินอัตโนมัติ ไม่ว่าจะด้วยการใช้บัตรเบิกเงินปลอมหรือการใช้บัตรโดยทุจริต

3. ประเภทความผิดเกี่ยวกับการค้าและการพาณิชย์ โดยเฉพาะคดีฉ้อโกงและฉ้อฉลในการซื้อขายสินค้าเป็นจำนวนมาก การล้มละลายโดยฉ้อฉล การให้หรือโอน ยักย้ายถ่ายเททรัพย์สินของนิติบุคคลในทางการค้าโดยมิชอบ การปลอมแปลงใบสั่งสินค้าหรือสัญญาทางการค้า การจัดตั้งนิติบุคคลทางการค้าโดยมิชอบ การฉ้อโกงโดยใช้เทคโนโลยีแผนใหม่ เช่น การใช้เครื่องคอมพิวเตอร์หรือเทเลกซ์ปลอม การปลอมแปลงดวงตราไปรษณียากร การฉ้อโกงทางการค้าโดยใช้กลอุบาย คดีฉ้อโกงบริษัทประกันภัย การฉ้อโกงและปลอมแปลงบัตรโดยสารยานพาหนะในการเดินทางหรือเอกสารเดินทาง การเปิดเผยความลับทางการค้าและทรัพย์สินทางปัญญา การละเมิดลิขสิทธิ์ทางวรรณกรรมและศิลปกรรม ความผิดเกี่ยวกับสิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า

4. ประเภทความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค และการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะความผิดที่เกี่ยวกับอาหารและยา วัตถุมีพิษ และกรณีอื่น ๆ ในลักษณะดังกล่าว

จากการกำหนดลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจของ RECKLESS นักอาชญาวิทยาและสังคมวิทยาและของกรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย ดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่าลักษณะของอาชญากรรมบัตรเครดิตเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ เนื่องจาก

1. อาชญากรรมบัตรเครดิตผู้กระทำผิดเป็นอาชญากรที่มีภูมิหลังที่ดี และเป็นผู้ที่มีความรู้สูง ในการประกอบอาชญากรรมธรรมดาปัจจัยในการกระทำความผิดขึ้นอยู่กับโอกาสในการกระทำความผิด และการตัดสินใจในการที่จะเข้ากระทำความผิด แต่ถ้าหากเป็นการประกอบอาชญากรรมทางเศรษฐกิจต้องมีปัจจัยที่ 3 คือ ความรู้ที่จะใช้ในการกระทำความผิด[22] มีบางรายสำเร็จวิชาบริหารการขายและการตลาดชั้นมหาบัณฑิต จากประเทศอังกฤษ[23] ทำให้สามารถที่จะวางแผนในการก่ออาชญากรรมบัตรเครดิต และเชี่ยวชาญตลอดจนรู้และเข้าใจในระบบของธุรกิจบัตรเครดิตเป็นอย่างดี

2. อาชญากรรมบัตรเครดิต ผู้กระทำผิดนอกจากจะมีภูมิหลังที่ดี มีความรู้สูงแล้วในการกระทำความผิดยังใช้เทคนิคที่มีประสิทธิภาพสูงในการกระทำความผิดยากแก่การสืบสวน[24]

---

[22] ประจักษ์ศิลป์ สุพรรณเภสัช, อาชญากรรมทางเศรษฐกิจและคอมพิวเตอร์ (กรุงเทพฯ : กองบัญชาการศึกษากรมตำรวจ, 2530) หน้า 6

[23] ผู้จัดการรายสัปดาห์ (ปีที่ 5 ฉบับที่ 95 8-14 กุมภาพันธ์ 2531) หน้า 25

[24] ประจักษ์ศิลป์ สุพรรณเภสัช, อาชญากรรมทางการพาณิชย์ (เอกสารคดีแพ่งเย็บเล่ม 2529) หน้า 6

มีวิธีการปลอมแปลงบัตรเครดิตได้แนบเนียนและทันสมัย ถึงขนาดที่เครื่องตรวจสอบบัตรอัตโนมัติ (VERIFONE) ซึ่งเป็นเครื่องตรวจสอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บรรจุไว้ในบัตรเครดิต ยากที่จะตรวจสอบได้ว่าเป็นบัตรเครดิตที่แท้จริงหรือเป็นบัตรเครดิตปลอม โดยอาชญากรบัตรเครดิตได้ลงทุนซื้อเครื่องพิมพ์บัตรที่สามารถลบและบรรจุข้อมูล (EMBOSSING MACHINE) เพื่อลบและบรรจุข้อมูลลงในบัตรเครดิตที่ได้ทำปลอมแปลงขึ้น เครื่องลบและบรรจุข้อมูลนี้มีราคากว่า 1 ล้านบาท และการบรรจุข้อมูลลงในแถบแม่เหล็กนี้ทำให้บัตรเครดิตที่ถูกปลอมแปลงผ่านการตรวจสอบของเครื่องตรวจสอบบัตรอัตโนมัติได้[25]

3. อาชญากรรมบัตรเครดิตเป็นการกระทำความผิดที่ไม่เชย่าขวัญประชาชน เพราะในการกระทำความผิดนั้นไม่มีการเสียเลือดเนื้อแต่อย่างใด แต่แม้จะเป็นการกระทำที่ไม่รุนแรงหรือเสียเลือดเนื้อแต่กลับสร้างปัญหาให้กับสังคมอย่างใหญ่หลวง ทำให้ประเทศชาติเสียภาพพจน์และเป็นการทำลายบรรยากาศของการลงทุนและธุรกิจต่าง ๆ

4. อาชญากรรมบัตรเครดิต เป็นการกระทำความผิดที่สร้างรายได้สูง เนื่องจากในการกระทำความผิดแต่ละครั้งจะได้ผลตอบแทนจากการกระทำความผิดเป็นจำนวนมาก เช่น กรณีของวุฒิสมาชิกชื่อดังรายหนึ่ง ถูกลักบัตรเครดิตทางไปรษณีย์ เนื่องจากเป็นบัตรเครดิตที่ส่งมาจากต่างประเทศ มีรายการใช้ไปเป็นจำนวนหลายแสนบาท[26]

---

[25] ประชาชาติธุรกิจ (ปีที่ 14 ฉบับที่ 1910 7-10 พฤษภาคม 2531) หน้า 31

[26] แนวหน้า (ปีที่ 8 ฉบับที่ 2505 22 กุมภาพันธ์ 2530) หน้า 5

จากลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และการแบ่งแยกลักษณะความผิดดังกล่าว เห็นได้ว่าอาชญากรรมบัตรเครดิตเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่ง เนื่องจากอาชญากรบัตรเครดิตส่วนใหญ่เป็นผู้มีความรู้ และผลตอบแทนที่ได้จากการกระทำความผิดนั้นสูง มีวิถีชีวิตท่ามกลางประชาชนพลเมืองดีทั่วไป แม้ว่าอาชญากรรมบัตรเครดิตมีรูปแบบของการกระทำความผิดที่ไม่น่ากลัวหรือเป็นที่ข่มขวัญประชาชน ไม่สร้างความโกรธแค้นชิงชังต่อส่วนรวม แต่กลับสร้างความเสียหายได้อย่างมาก ทั้งในด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และภาพพจน์ชื่อเสียงของประเทศ ดังนั้น การที่จะควบคุมอาชญากรรมบัตรเครดิตให้ได้ผล จึงควรใช้มาตรการดังที่กล่าวแล้วข้างต้น ได้แก่ มาตรการในการตัดโอกาส และมาตรการในการบังคับใช้กฎหมาย และเห็นว่ามาตรการในการบังคับใช้กฎหมายนั้นต้องกระทำโดยหน่วยงานที่มีความรู้ ความชำนาญโดยเฉพาะเพื่อให้ทันกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ และความรู้ของอาชญากรประเภทนี้